

El Diacrític | Actualitzat el 01/12/2020 a les 07:30

La utopia és el camí

«Impera la llei del silenci. Cal dur menjar a casa, però a qualsevol preu?

Empassar-se la dignitat?

Per això la valentia d'Ester Codina, de Centelles, em sembla especialment rellevant» | «Fins i tot després d'una prova positiva, exigeixen a un dels treballadors que acabi la jornada laboral. Al final els contagiats són quatre (quatre de quinze!). L'Ester no vol abaixar el cap, insisteix en les mesures de seguretat sanitària. La dignitat no té preu»

Concentració per demanar la readmissió d'Ester Codina davant Embotits La Riera de Centelles | Twitter COS

«La utopía está en el horizonte. Camino dos pasos, ella se aleja dos pasos y el horizonte se corre diez pasos más allá. ¿Entonces para qué sirve la utopía? Para eso, sirve para caminar.» (Eduardo Galeano)

Crec que, a hores d'ara, tot i que ens falta perspectiva, ja podem donar per fet que aquesta pandèmia i la seva gestió política tenen una repercussió important en les nostres vides, i no pas per bé.

S'ha parlat molt, i segurament falta parlar molt encara, de les conseqüències en el món de la cultura, de les repercussions econòmiques al món de l'hostaleria, de la minva de llibertats...

Però avui voldria parlar, només, de les repercussions devastadores que les polítiques derivades de la pandèmia tenen en les feines que ja eren precàries. Perquè tot el pes es carrega a les espatlles més febles: més pes, encara.

Impera la llei del silenci. Cal dur menjar a casa, però a qualsevol preu? Empassar-se la dignitat?

Per això la valentia d'Ester Codina, de Centelles, em sembla especialment rellevant.

Comencen assetjant-la durant una baixa laboral. Trucades a casa. Es veu que no es pot estar malalt.

De nou a la feina, demana explicacions a l'empresa sobre com s'està gestionant la protecció contra el virus. Tenen ja dos treballadors amb símptomes i en cap moment no s'ha garantit un lloc de treball segur. Fins i tot després d'una prova positiva, exigeixen a un dels treballadors que acabi la jornada laboral. Al final els contagiats són quatre (quatre de quinze!). L'Ester no vol abaixar el cap, insisteix en les mesures de seguretat sanitària. La dignitat no té preu.

Poc després li rescindeixen el contracte, sense cap causa justificada.

Càrnies en lluita i la COS ens manifestem davant l'empresa: Embotits La Riera, de Centelles.

Ara ja hi ha dia per al judici, després que no s'hagi arribat a cap acord en la conciliació: 24 de març de 2021. Hi serem!

Em sembla clar que l'acomiadament de l'Ester va ser un acte de prepotència, un càstig.

I em sembla clar també que la seva lluita no és només individual, sinó que té una dimensió clarament col·lectiva.

Qui genera riquesa, sinó les treballadores i els treballadors? Qui s'arrisca als contagis, als transports públics atapeïts i als llocs de treball sense les mesures necessàries? Necessitem la feina, però sense nosaltres no hi ha futur, ni tan sols present. Els drets laborals ja fa temps que es van perdent, però la força col·lectiva, més tard o més d'hora, serà imparabile.

Etimològicament, utopia és un lloc que no existeix. Però com diu Galeano, és el camí! La utopia existeix al cor de la lluita, i farem de la lluita un lloc on es pugui viure amb justícia, sense paràsits acumuladors de recursos i de poder. Sense lleis injustes que permeten una precarietat al límit. Sense misses o sopars multitudinaris i obscens.